

MATEŘSKÉ STAROSTI

autor: Kateřina Lužná

No co ti mám povídat, Boženko, kluk to slíznul jako nikdy. Žádný počítač, žádná televize a měsíc nesmí z baráku ani na krok, za všechen ten strach ještě málo. Ale po mně to nemá, ví bůh, že já za mlada takhle nevyváděla, já teda ne! To je celý tatínek! Jen si poslechni!

Včera mladej povídá, že jde na pivo s klukama do hospody. Zním svoje lidi, tak mu říkám, do půlnoci doma! Co bych ti vykládala, Boženko, třikrát jsem mu to zopakovala, třikrát! Ale copak jemu do té palice něco dolehne? Ani zdání, celý po tatínkovi!

Přijde půlnoc, kluk nikde, mobil vypnutý. Jedna hodina, dvě, půl třetí, já strachem zelená jak sedma, už ho vidím někde přejetého v příkopě, okradeného, zmláceného... Můj byl v klidu, samozřejmě, jen ať prý nevyšiluju, kluk se zapomněl u piva nebo někde usnul. Jsem myslela, že mě trefí. Ale nakonec měl pravdu, no to víš, v tomhle on se vyzná!

Tři ráno, Boženko, volám na policajty, naštěstí měl službu Jožin, jako můj brácha, tak mi slíbil, že se po něm podívají. Ale to víš, samozřejmě vedl stejné řeči, uklidni se, nikdo nic nehlásil, kluk bude v pohodě, někde si paří... Ti chlapi jsou všichni jak navedení!

Nakonec je policajti našli, a hádej kde. Na břehu přehrady, Boženko, hned co je ta hospoda U zelené lodi. Chrápali tam, celá jeho parta, všichni samozřejmě jak děla. Ale nikdy bys neuhodla, Boženko, co těm policajtům náš spratek řek!

Totíž, když je našli, všichni měli na nohách přivázané rozšlapané PET flašky. Jo, slyšíš dobře, PET flašky. A když se jich policajti ptali, co tam s nima blbnou, náš dáreček odpověděl, protože musel samozřejmě mluvit on, jak jde o blbé řeči, on je vždycky první na řadě. Prohlásil, že prý se chtějí učit krasobruslit a čekají tam na první mráz. Jo, v červenci. Spratek jeden, huba nevyváhaná, co ti budu povídat, Boženko. Celý po tatínkovi.